

SOUČASNÁ HVĚZDA MODERNÍHO THRILLERU

TIM WEAVER

NÁŘEK DROZDA

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

**Nikdo ho nezná. Nikdo ho nehledá.
Nikdo neví, co udělal.**

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

**NÁŘEK
DROZDA**

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Hon na mrtvého
Údolí mrtvých
Ztracený
Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti
Zlomené srdce
Muž bez minulosti
Žena mého života
Nikdo není doma
Stín ve dveřích
Nárek drozda

Symetrie odplaty
(*ebooková novela*)

Samostatné romány

Ztracené střípky

Připravujeme

Poslední sbohem

TIM WEAVER

NÁŘEK DROZDA

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2022

Translation © Alžběta Lexová, 2023

Cover © Jan Matoška, 2023

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-460-2 (pdf)

Věnováno Jo a Johnovi

Měli být po smrti.

To jsem ve dnech před návštěvou místa činu slyšel pořád dokola. Mluvil jsem s rodinou a přáteli, se záchranáři a hasiči, kteří tam tehdy zasahovali, a všichni se shodli na tom, že Cate a Aiden Gascoigneovi autonehodu nemohli přežít.

V den, kdy jsem plánoval na to místo zajet, jsem si ráno ještě naposledy zapnul počítač a centimetr po centimetru si silnici, odkud se jejich auto zřítilo, prohlédl na mapách. Vinula se kolem východních svahů Surrey Hills a byl to prostý, dvouproudý pás asfaltu lemovaný stromy. Na západní straně se nacházel prudký sráz. Gascoigneovi by ho při cestě z kopce měli po pravici, třebaže by ho z auta neviděli. Cesta byla od vrcholku kopce k úpatí dlouhá sotva kilometr a půl. Na jednom konci ji ohraničovala křižovatka s M25 a na druhém vesnička Gatton. Na trase byly dvě mírné zatáčky a silnice jako taková se zdála být v dobrém stavu. Gascoigneovi se s autem do téměř třicetimetrové rokle zřítili večer, ale byl to jasný lednový večer. Žádná námraza, žádné náledí, ani náznak deště.

Špatné počasí tedy za nehodou nestálo.

A nemohl za ni ani stav nebo typ vozovky.

Gascoigneovi vlastnili dva roky starý, černý Land Rover Discovery. Nikdy s ním neměli problémy, a navíc auto právě prošlo

pravidelnou servisní prohlídkou, takže automechanici všechno, včetně pneumatik, zkontrolovali jen pár dní předtím. Přesto tři minuty poté, co odbočili z M25, a jen deset vteřin nato, co je na Gatton Hillu zachytila kamera – přičemž nic nevypadalo v nepořádku –, ztratil Aiden Gascoigne kontrolu nad řízením a jejich vůz sjel ze silnice.

Fotografie z místa havárie, které pořídil policejní technik, byly pochopitelně lepší než nic, ale nebyly ani zdaleka tak nápomocné, jak mohly být. K nehodě došlo za soumraku, a proto byla většina fotek příliš tmavá, i když jsem si je na počítači upravil, nebo byly naopak přespřvětlené a vybělené září blesku a velikých přenosných lamp, co si s sebou policie přivezla. Zbytek snímků ve složce tvořily kopie vyvolaných fotografií, které visely na nástěnce místního policejního oddělení. Tyhle fotky měly původně mnohem vyšší kvalitu, ale v době, kdy je sundali z nástěnky a naskenovali do počítače – protože případ bez závěru odložili –, už stačily nasbírat celou řadu vad, od trhlinek a přeložených míst až po vybledlé béžové skvrny, jako by je někdo omylem polil.

Jedna fotka však přežila bez úhony.

Pořídil ji vyšetřovatel, který stál na okraji srázu, asi osm metrů nad místem dopadu vozu. Vylezl po svahu o kus zpátky, aby mohl zabrat trosky z lepšího úhlu. V záběru překáželo pár stromů – třebaže byly všechny holé kvůli zimě – a dno rokle pokrývala tenká vrstvička námrazy. Kolem auta však půda zmrzlá nebyla, naopak. Lemoval ho černý prstenec ohořelé trávy, mechu a větví, které pohltil požár šířící se z motoru.

Landrover ležel na střeše a téměř už ani nepřipomínal auto. Proměnil se v pomačkanou změť kovu. Přední část se poskládala jako harmonika až k palubní desce a všechna okna byla vysypaná. Vyšetřovatelé načrtli pravděpodobnou trajektorii pádu auta a naznačili, kde přesně při kutálení narazilo do svahu, ale v závěru

na tom nejspíš nezáleželo. Nezáleželo na tom, kolikrát se auto převrátilo ve vzduchu a kterou částí dopadlo na skály, ani na tom, s jakou silou nakonec přistálo na střeše na dně rokle. Výsledná zkáza byla zcela zřejmá, krutá a dechberoucí. Podobná havárie mohla pro muže za volantem a manželku po jeho boku skončit jediným způsobem.

Oba měli být po smrti.

Jenže právě v tom byl ten háček. Právě proto visely fotky zmačkaného, ožehlého landroveru tak dlouho na nástěnce místí policie. Proto média případ překřtila na „Záhadu z Gatton Hillu“ a proto mělo video zabírající Gascoigneovy jen deset vteřin před nehodou na youtube přes tři miliony zhlédnutí. Každému bylo jasné, že to nemohli přežít, že měli skončit rozdrcení nebo roztrhaní na kusy. Měly tam být ohořelé pozůstatky těl. Žár ohně je měl proměnit v seškvařené ostatky.

Jenže se to nestalo.

Když totiž záchranáři k nehodě deset minut po pádu vozu dorazili a slezli dolů do rokle, zjistili, že je s landroverem něco v nepořádku.

Vůz byl prázdný.

Po Gascoigneových se slehla zem.

ČÁST PRVNÍ

NEHODA

1

Clarkovi bydleli v domku na břehu Temže nedaleko Runnymedu, necelý kilometr od dálnice a ani ne pět od letiště Heathrow, přesto se tam člověk cítil jako na venkově. Londýn tu byl jen vzdálenou vzpomínkou. A počasí tomu ještě napomáhalo. Bylo první červencové pondělí a od rána pražilo slunce. Po hladině Temže lenivě pluly lodčky a neslyšel jsem téměř žádný provoz, jen ptačí zpěv a děti, které si hrály ve vysoké trávě na břehu řeky.

Vystoupil jsem z auta a prohlédl si dům, respektive spíše vilu v tudorovském stylu s dvojitou garáží a branou z černého tepaného železa. Byla pootevřená a na šterkové příjezdové cestě za ní se na slunci vyhříval starý retrívr. Jakmile jsem došel k bráně, zalétl ke mně pohledem.

„Nazdárek,“ prohodil jsem přátelsky a dřepł si.

Byla to fenka. Chvíli si mě prohlížela a evidentně uvažovala, jestli má cenu kvůli mně vstávat. Pak se asi rozhodla, že ano, protože se ztěžka zvedla a s klopýtáním se ke mně na ztuhlých nohách doploužila. Prohrábl jsem prsty její dlouhou srst a pohladil ji po zádech a ona si položila hlavu na moje stehno.

„Na hlídání ji nikdy moc neužilo.“ Vzhlédl jsem. Po příjezdové cestě se ke mně s úsměvem blížil chlapík mezi šedesátkou a sedmdesátkou. „Ale i tak bychom ji nikomu nedali, vid', Jess?“

Měl na sobě bledě modrou košili a béžové kalhoty. „Určitě vám to už došlo,“ dodal, „ale já jsem Martin Clark.“

Podal mi pravačku. „David Raker,“ představil jsem se a vstal. „A to jste si zase určitě domyslel vy.“

Potřásli jsme si rukama.

„Díky, že jste si udělal čas, pane Rakere.“

„Klidně mi říkejte Davide.“

Přikývl. „A vy mně Martine.“

Ještě jednou jsem pohladil Jess a ohlédl se na řeku. Tuhle stranu domu od vody dělil jen plácek přerostlé trávy, hrstka dubů a staré, vratké molo, u něhož se pohupovala veslice. „Krásné místo,“ prohodil jsem.

Martin se usmál. „Taky se nám tu líbí.“

„Jak dlouho tady bydlíte?“

„Přestěhovali jsme se sem z Islingtonu, když byly dcery ještě malé. Dlouho to byl šťastný domov...“ Ve tváři se mu mihlo pohnutí. *Ale už není.* Odkášlal si a nuceně se usmál. „Často jsme holky brávali na řeku.“ Ukázal k veslici.

„Určitě byly nadšené,“ odtušil jsem.

„To ano. Všechny nás to bavilo. Teď už ta veslice trochu nabírá vodu, takže na ní daleko nedoplujete, ale tehdy jsme veslovali kilometry daleko.“ Oni čtyři. Martin, jeho manželka Sue a jejich dvě dcery: Georgia a o dva roky mladší Catherine.

Zkráceně Cate.

„Pojďte dál, Davide.“

Následoval jsem Martina do domu a Jess se vlekla za námi. Za vstupními dveřmi se rozkládala prostorná hala a uprostřed ní krásné schodiště ze skla a dřeva, které se elegantně stáčelo do prvního patra. Halu lemovalo patero dveří. Z místa, kde jsem stál, jsem viděl obývací, kuchyň a pracovnu. Vysokými okny proudila do haly spousta světla.

Martin mě odvedl do obývacího pokoje, odkud se dalo vyjít na terasu. Zahrada za ní se mírně svažovala, byla dokonale udržovaná a lemovaná precizně zastřiženými keři. Jen to ve mně umocňovalo pocit, že jsem někde na samotě. A ten dojem nemohlo zkazit ani vzdálené hučení letadla, které o pár kilometrů dál startovalo z Heathrow.

Na terase na nás čekala žena. Stála vedle šedé zahradní sedačky a ruce měla sepjaté před sebou. Vypadala znepokojeně, nebo možná vystrašeně, nebo obojí.

„Paní Clarková?“

Usmála se. „Říkejte mi Sue, prosím.“

„David.“

Potráslí jsme si rukama. Dlaň měla zvlhlou potem.

„Dáte si něco k pití, Davide?“

„Cokoli studeného, díky.“

Sue zmizela v domě a Martin mi pokynul k jednomu ze zahradních křesílek. Nad sebou jsem uviděl stříšku, která se zjevně dala vysunout nebo zatahnout, podle toho, kde zrovna chtěli mít Clarkovi stín. Další promyšlený a nepochybně drahý doplněk. Jenže jak tahle stříška, tak celý honosný dům a upravená zahrada byly jen iluzí. Všechno tady na první pohled vypadalo téměř dokonale, ale pod povrchem zuřila bouře. Dům i zahrada sloužily jen k odvedení pozornosti.

„Snad se neurazíte,“ spustil Martin, „ale trochu jsem si vás proklepl. Četl jsem o některých vašich případech. Zdá se, že je vaše práce občas dost nebezpečná.“

„Občas. Ale není to tak vždycky.“

„Předpokládám, že se lidé ztrácejí z mnoha různých důvodů.“

„Každý případ je originál.“

„Máte někdy tušení?“

„Ohledně toho, jak se bude pátrání vyvíjet?“

Přikývl. „Stává se vám, že se sejdete s rodinou a už když je posloucháte, říkáte si, že to bude tvrdý oříšek?“

Jess k nám doklopýtala z obýváku a lehla si na terasu. Sledoval jsem ji a v duchu jsem si převaloval Martinovu otázku. V případech pohřešovaných osob, obzvlášť těch, které utekly z vlastní vůle, často nešlo o to skutečně zmizet. Spíš se snažily osvobodit. V takových situacích se na mě obracely vesměs dětské domovy, magistráty nebo pěstounské rodiny. Sem tam si mě najala i pokrevní rodina, ale většinou to bylo tak, že když mí klienti dosáhli věku a stadia, kdy opravdu toužili utéct, neměli už se svými nejbližšími příbuznými žádné styky. Podobné případy se držely zaje-tého mustru, často jsem v nich postupoval naprosto stejně, se stejným výsledkem, takže u těch se asi dalo říct, že jsem hned od začátku věděl, jak se budou vyvíjet.

Ale nebylo to tak pokaždé.

Občas mi do klína spadl případ, který se všem škatulkám vymykal. Neměl žádný jasný tvar a odpovědi buď zcela scházely, nebo se na ně nedalo spolehnout. A téměř všechny záhady, do kterých jsem šel takhle naslepo – a které mi ublížily nejvíc –, se točily kolem lhářů.

Lháři byli nepředvídatelní.

A jejich lži mohly stát člověka život.

Podíval jsem se na Martina a konečně odpověděl: „Sem tam už od začátku tušíte, kam se bude vyšetřování ubírat, ano – ale každé je úplně jiné. Snažím se ke všem případům přistupovat s otevřenou myslí. A i ten nejtvrdší oříšek se dá rozlousknout.“

Chtěl jsem ho uklidnit, protože mi bylo jasné, proč se tak ptá. Posledního dva a půl roku čelil jednomu zklamání za druhým, mučily ho slepé uličky a nezodpovězené otázky a teď pochyboval o tom, jestli se rozhodl správně. Co když mu moje pátrání způsobí jen další trápení?

Co když Cate a Aiden Gascoigneovy nikdy nenajdu?

„Asi o nich už něco málo víte,“ usoudil.

„Jen to, co jste mi řekl po telefonu a co se psalo na internetu a v novinách.“

Opřel se dlaní o stůl mezi námi a zadíval se do zahrady. „Ty články jsou vlastně dost přesné. Nejspíš jsem je přečetl úplně všechny. Pokoušel jsem se najít nějakou odpověď, vysvětlení toho, kam se Cate s Aidenem poděli. Ale v médiích bylo jen to, co nám řekla i policie.“

Sklesle se na mě zadíval.

Jejich auto bylo prázdné.

„Jestli tomu správně rozumím,“ navázal jsem, „Cate s Aidenem jeli za nějakými přáteli do Reigate. Silniční kamera je zachytila, jak odbočují z M25 na Gatton Hill. Pak projeli kruhový objezd a napojili se na silnici přes Gatton Hill, kde je natočila další kamera.“

„Správně.“

„A deset vteřin nato se něco stalo.“

Vyměnili jsme si pohled. *Něco se stalo.* Znělo to tak banálně. Jako by jen špatně odbočili nebo píchli, a oni se přitom zřítili do bezmála třicet metrů hluboké rokle.

„Nikdo je neviděl sjet ze silnice?“

„Ne. První svědkyně dorazily až později.“

Jednou z nich byla studentka, Zoe Simmonsová, která sjela z dálnice a chtěla tudy pokračovat na jih. Policii pověděla, že viděla na vozovce stopy od pneumatik a kus nárazníku, a když přibrzdila, všimla si místa, kudy vůz Gascoigneových vyletěl ze silnice. Druhou svědkyní pak byla jedenašedesátiletá důchodkyně Audrey Calvertová, která jela v opačném směru. Calvertová brzdila už předtím, než si Simmonsová vůbec všimla stop po pneumatikách a nárazníku, protože při stoupání do kopce se jí na pár vteřin otevřel výhled na svah a dolů do rokle.

A tam uviděla auto.

Leželo obrácené na střeše.

Ona i Simmonsová zastavily, zavolaly na tísňovou linku a asi dvě minuty po havárii zamířily k místu, kde se stopy po pneumatikách ztrácely. Větve stromů tam byly polámané a obě ženy díky tomu viděly dolů ze svahu na dno rokle.

Krátce nato se landrover vznítíl.

Už jsem si od svého zdroje u Metropolitní vyžádal kopii policejní zprávy, takže si to do čtyřiaadvaceti hodin ověřím, ale média popisovala celou událost opravdu podrobně. A když jsem si to zpětně s Martinem procházel, vlastně mi jen potvrzoval, co jsem už věděl.

„Takže ani jedna z nich neviděla Cate nebo Aideny vystupovat?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Martin.

Podle zpráv na internetu během devíti minut, než přijeli záchranáři, nespustily ženy z auta zrak. A za celou tu dobu Gascoigneovy nikde nezahlédly. Obě byly hluboce rozrušené, protože byly přesvědčené o tom, že jsou Cate s Aidenem v autě, a ony jim nemůžou nijak pomoci. Sráž byl moc příkrý a pokoušet se dostat dolů by bylo příliš nebezpečné, a tak tam jen stály a dívaly se, jak auto hoří.

Jenže o to právě šlo.

Gascoigneovi už v tom voze nebyli.

„Chceme jen zjistit, co se tam přihodilo,“ zamumlal Martin.

„Já vím.“

„Jestli je... jestli je...“ Zarazil se.

Mrtvá.

Sue se vrátila na terasu a při pohledu na manžela se jí roztráslý ruce, až se sklenky na tácu rozcinkaly. Rychle odložila podnos na stůl a vykročila k manželovi, jako by ji jeho trápení přitahovalo.

Oba v něm byli polapení, jako můry třepotající se kolem světla v nekonečné temnotě.

„Přijdu na to, co se vaší dceři stalo,“ slíbil jsem.

Neměl bys nic slibovat.

Pozdě.

Už jsem vzal jejich bolest za svou.

„Zjistím, kam se Cate s Aidenem poděli.“

2

„Naposledy jsme ji viděli týden před tou nehodou.“

Zapnul jsem si nahrávání na mobilu a spolu s poznámkovým blokem ho položil na stůl. Martin a Sue se už mezitím trochu sebrali. Slzy vystřídaly masky, které nosili od dceřina zmizení – předstíraná síla, co se rozplynula, jakmile se ocitli o samotě.

„Došlo k tomu třetího ledna,“ spustil jsem.

Martin přikývl. „Je to dva roky, šest měsíců a jeden den.“

Podíval se na Sue, vzal ji za ruku a ona jeho pohled opětovala. Pro oba to bylo jako trest – každý den značka vyrytá do zdi vězeňské cely.

„Setkali jste se s Cate a Aidenem přes Vánoce?“

„Ano,“ potvrdil Martin. „Přijeli na Štědrý den a byli u nás až do soboty osmadvacátého. Georgia dorazila na Boží hod s přítelem Willem a naší malou vnučkou Taliou. Bylo to moc hezké.“ Několikrát zamrkal. „Chci říct, že nás moc těšilo je tu mít všechny pohromadě.“

„A kam Cate s Aidenem jeli potom?“

„Chtěli navštívit přátele v Bristolu a oslavit s nimi Silvestr.“

Pro jistotu jsem si jména těch přátel zapsal. Cate s Aidenem se na Nový rok vrátili v pořádku do Londýna a Aiden šel druhého ledna do práce – byl zaměstnaný jako kreativní ředitel v jedné reklamní agentuře v Soho –, a tak jsem nepředpokládal, že by tahle

linka vyšetřování někam vedla. Přesto jsem ji musel prověřit a odškrtnout.

„Cate s Aidenem bydleli v Twickenhamu, je to tak?“

„Ano.“

„Jak dlouho tam žili?“

„Ehm... co myslíš, Sue?“

„Sedm let,“ odpověděla bez zaváhání a pak se nevesele usmála.

„Martin není jediný, kdo má paměť na data,“ dodala, jako by se tím snažila odlehčit skutečnost, že se jedná o další časový úsek, další událost v dceřině životě, kterou zaznačila na zeď svého vězení.

„Jak dlouho spolu byli?“

„Skoro devět let,“ odpověděla znovu Sue. „Svoji byli pět.“

„Kde se seznámili?“

„Aidenova firma si Cate najala na nějakou zakázku,“ vysvětlil Martin. „Vytvářeli jakousi kampaň a potřebovali fotky. Aiden si našel Cate na internetu, pracovali spolu na tom projektu... a pak ji pozval na rande.“

„Cate byla fotografa na volné noze, je to tak?“

„Ano. A dařilo se jí.“

„Na co se specializovala?“

„Máme tu pár fotek, jestli se chcete podívat.“

„To by bylo skvělé.“

Martin vstal a zmizel v obýváku a Sue ho krátce nato následovala a vytáhla další snímky ze skříňky v pokoji. Nebyly to však profesionální fotky a žádnou nepořídila Cate. Všechny fotili Martin se Sue.

Na snímcích byla jejich dcera.

Obrázky Cate a Aidena jsem už viděl. Tvořili moc hezký pár. Oběma bylo v době zmizení osmatřicet, Cate byla vysoká a měla světlou pleť a znamínko krásy nad levým koutkem rtů. Aiden měl vysportovanou postavu, oholenou hlavu a plnovous. Hnědé

oči, snědou pleť. Už jsem si dohledal, že oba jeho rodiče jsou po smrti a byl jedináček. Jeho otec pocházel z Irska, matka z Turecka.

Prohlížel jsem si jednotlivé fotografie. Podle všeho pokrývaly většinu z těch devíti let, co byli Cate s Aidenem spolu. Byly tam však i snímky Cate a Georgie – Cate jako by z oka vypadla Sue, zatímco její sestra se podobala spíš Martinovi.

Martin se na terasu vrátil s dalšími alby, a jakmile je otevřel, on i Sue se bezděčně naklonili dopředu, jako by je snímky ukryté uvnitř přitahovaly. Pozorně jsem si oba prohlédl. Vypadali zdraví a ve formě, oba byli po poslední vlně veder mírně opálení a nosili slušivé, značkové oblečení. Sue na sobě měla tmavě modré bavlněné šaty a na krku tenký zlatý řetízek s přívěskem ve tvaru půlky srdce. Na rozdíl od manžela, který o většinu vlasů přišel a zbytek mu prošedivěl, ty její byly husté, medově blond, upravené v moderním střihu s delší, sešíkmenou ofinou. Napadlo mě, jestli její podoba s Cate ještě umocňuje jejich bolest.

Jestli Martin každý den v manželce vidí stopy ztracené dcery.

A jestli si Sue uvědomuje, že v sobě tyhle stopy nosí.

„Tady jsou některé z jejích fotek,“ oznámil mi Martin a postrčil alba po stole ke mně. Tvářil se utrápeně a já jeho bolest při pohledu na první snímek okamžitě pochopil.

Šlo o fotografii zřícené helikoptéry.

Místo nehody bylo z velké části vyklizené, ale část trosek zůstala, nejspíš proto, že helikoptéra spadla do úzké průrvy mezi dvěma skalními stěnami. V pozadí se rýsovaly rozežrané vrcholky, na některých ležel sníh, jiné byly holé. Pod snímkem jsem viděl popisek: „*Trosky 1*“ – *Beinn Sionnach, Skotsko, říjen 2015*. Otočil jsem stránku a spatřil dva další snímky, oba focené jen z trochu jiného úhlu oproti prvnímu záběru. Fotka „*Trosky 2*“ byla pořízená o měsíc později, tentokrát za jasného dne, kdy dokonale vynikla hrůza celé scény. Bylo téměř nemožné odtrhnout zrak od

zkroucených, ohořelých vrtulí, zčernalého, promáčknutého kokpitu a zlomeného ocasu. Rozsah té zkázy a její dokonalé zasazení do skalnaté rokle se ani nedaly popsat. Nechtěl jsem to označit za krásné, protože při nehodě určitě zemřeli lidé, ale přesto to krásné bylo. Na těch snímcích, na všech, včetně třetího, bylo cosi hypnotického. „*Trosky 3*“ fotila Cate o další měsíc později a místo nehody se za tu dobu znovu změnilo. Ty nejhorší části zakrývala vrstva sněhu, z níž jen sem tam trčel kus pokrouceného kovu.

Sue si fotky prohlížela s pevně semknutými rty, zatímco Martin si nalil sklenici vychlazené vody. „Nedělala jen tohle,“ vyhrkla Sue. „Fotila i spoustu jiných věcí. Ale tragédie ji vždycky něčím přitahovaly. Vlastně tak pojmenovala i jednu ze svých výstav. ‚Kouzlo tragédie‘.“

„Kde vystavovala?“ zeptal jsem se.

„V nějaké londýnské galerii,“ odpověděl Martin. „Jméno vám zjistíme, jestli chcete. A pracovala taky pro různé agentury a fotila na večírcích, ale tohle byla její pravá vášeň.“

„Nechceme, abyste si o ní udělal špatný obrázek,“ dodala Sue. „Nebyla žádná nestvůra, která by se živila bolestí ostatních. Právě naopak. Byla laskavá, milá a vtipná. Dokázala najít krásu tam, kde ji jiní neviděli. Celé to album se nese v podobném duchu.“

Začal jsem obracet stránky. Následovaly mnohem všednější snímky, nejspíš zakázky pro časopisy a webové stránky. A pak se atmosféra opět proměnila. Opuštěné vlakové nádraží s propadlou střechou a obrostlé vysokou trávou, která se třpytila v zapadajícím slunci. Starý dům na břehu moře, prázdný a temný s vyspanými okny. Z boku se k němu blížila rostoucí vlna, téměř jako by ho měla pohltit. Další byla zrezivělá horská dráha mizející v černých útrobách zchátralé budovy.

„Vím, že se to nemusí líbit každému,“ prohodil Martin.

„Podle mě jsou naprosto úchvatné.“

Moje reakce oba zaskočila. Ano, spoustu lidí by ty záběry znepokojily, ale já je dobře znal. Za ty roky, co jsem pátral po pohřešovaných lidech, a vlastně i předtím jako novinář, jsem podobných míst navštívil spoustu: opuštěné domy, liduprázdné vesnice, zchátralé nemocnice a zabedněné nádražní budovy. Hledal jsem v nich své ztracené, v jejich stínech jsem pronásledoval vrahy a zabijáky a ve všech jsem objevil určitou symetrii. Tahle místa byla totiž od smrti mé manželky Derryn ozvěnou mého vlastního života. Byla ztělesněním samoty, co jsem cítil, a částmi mého já, které jsem nechtěl prozkoumávat.

„Musíte na ni být velice hrdí,“ poznamenal jsem s pohledem upřeným na horskou dráhu mizející ve zchátralé budově. Myšlenky se mi zatoulaly k mé dceři. Annabel pracovala jako učitelka v Devonu, a kdykoli jsme spolu mluvili po telefonu, nebo jsem ji navštívil, říkal jsem si, jaké mám štěstí.

Štěstí, že ji mám a můžu s ní ty chvíle prožívat.

Vzhlédl jsem ke Clarkovým. I ve stínu stříšky jsem si všiml, jak se jim lesknou oči. Byli na dceru pyšní tolik, že to nedokázali ani popsat slovy.

Jenže o Cate přišli.

A od té chvíle s ní neměli co prožívat.

Otočil jsem stránku a objevil fotku Cate a Aidena. Cate je naranžovala v jakémsi zrcadlovém sálu. Oba seděli v tureckém sedu na zemi, zády k sobě, a dívali se na nekonečné odrazy sebe samých.

„Jak byste popsali Aidena?“ zeptal jsem se.

„Byl to hodný kluk,“ odpověděla Sue bez zaváhání. „Moc milý, pohodový. A Cate naprosto zbožňoval, což nás upřímně těšilo. Sem tam si ho musela trochu srovnat a postrčit, protože by jinak nic neřešil,“ oba se usmáli, „ale myslím, že mu to nijak

zvlášť nevadilo. Měl moc hezký vztah s rodiči, a když mu krátce po sobě oba umřeli, hrozně ho to vzalo. Byl úplně na dně. Ale nikdy jsem si o ně nedělala starosti. Jejich vztah byl pevný jako skála. Oba byli tvůrčí duše, oba milovali umění, knihy a cestování. Většinu času se jeden od druhého nehnuli ani na krok.“

„Takže těch pár dní před zmizením bylo mezi nimi všechno v pořádku?“

„Ano,“ přikývla Sue. „Volala jsem si s Cate ještě den před jejím zmizením a v den té nehody jsme si psaly.“

Sue vytáhla mobil, našla dceřiny zprávy a postrčila přístroj po desce stolu ke mně. Jejich poslední konverzace byla stručná a nezajímavá. Sue se ptala, co má Cate v plánu, a Cate odpověděla, že se chystají na večeři za přáteli v Reigate. Sroloval jsem dolů a všiml jsem si, že vedle každé Cateiny odpovědi svítí červeně vybarvené srdíčko – Sue si všechny ty zprávy uložila.

Každou větu. Každé slovo.

„Chápu správně, že jejich mobily se našly v autě?“

„To, co z nich po tom požáru zůstalo,“ pokývala hlavou Sue.

„Peněženky, kabelka?“

„Ohořelé zbytky, ano,“ potvrdila Sue.

Bylo vysoce nepravděpodobné, že by Cate s Aidenem vytáhli z peněženek platební karty a v posledních letech je používali. Policie určitě jejich účty sledovala a jakoukoli aktivitu by hned prověřila.

Zeptal jsem se, jestli si můžu stáhnout konverzace mezi nimi oběma a Cate. Nečekal jsem, že bych tam objevil něco přelomového, ale musel jsem si to odškrtnout. Mnohem víc mě zajímaly výpisy hovorů samotné Cate a Aideny, protože jsem díky nim mohl zjistit, s kým byli ve dnech před nehodou v kontaktu a jak často s dotýcnými mluvili. Bylo však možné, že výpisy hovorů skončí ve slepé uličce, jako všechno, co se zatím během pátrání po Gascoigneových podniku.

Případ teď stál na dvou hlavních nezodpovězených otázkách.

Jednou z nich byla příčina nehody. Ztratil Aiden při řízení soustředění? Přestal sledovat silnici? Mohlo ho něco rozptýlit? Hádali se s Cate, nebo se něčemu smáli? Na internetu jsem se už dočetl, že krátce před havárií jim nikdo nevolal, ale třeba šlo o zásah z vnějšku. Možná Aiden zaskočil zákrut zatačky, nebo jim pod kola vběhlo zvíře. Policie ve zprávě uvedla, že sice bylo chladno, ale vozovka nebyla zledovatělá, a nenašli ani závady na vozidle samotném.

Přesto se něco muselo stát.

Jedním jsem si byl naprosto jistý. Během těch několika málo vteřin od chvíle, kdy je zachytila kamera, po moment, kdy auto vyletělo ze silnice, z landroveru vystoupit nemohli. S čísly se nedalo přít a počítač v autě zaznamenal náraz přesně jedenáct celých devět desetin sekundy poté, co je natočila silniční kamera. To ani zdaleka nestačilo k tomu, aby – z jakéhokoli důvodu – vyskočili z auta a pak vůz dotlačili k okraji vozovky a shodili ho ze srázu. A navíc landrover utrpěl škody odpovídající tomu, že vyletěl ze silnice rychlostí přes padesát kilometrů v hodině. Takhle rychle by ho ze srázu nikdy nestrčili.

Stejně tak jsem se nepřikláněl k možnosti, že by vyskočili za jízdy. I kdyby jelo auto jen padesátkou, měli by při výskoku rychlost zhruba dvanáct metrů za sekundu a dopadli by stejnou rychlostí jako auto samotné. V lepším případě by byli celí pomlácení, měli by podvrtnuté kotníky, možná i zlomeniny. V horším by se zranili tak vážně, že by nedokázali ani vstát. A navíc tahle teorie nepočítala s autem jako takovým. Aby sjelo ze srázu, musel by ho tam Aiden navést, a to by vzhledem ke klikaté silnici dokázal udělat až v poslední chvíli. Tím pádem by s Cate neměli téměř žádný prostor k tomu, aby z vozu vyskočili.

Takže se s autem zřítili dolů. A to, co následovalo, ať to bylo cokoli, se muselo seběhnout během pouhých dvou minut. Protože

mezitím už na místo dorazily svědkyně, zavolaly na tísňovou linku a došly k okraji srážu. A potom z hořícího auta nespustily zrak, dokud nedorazila policie a hasiči – a tehdy už bylo auto prázdné. Gascoigneovi tedy museli z auta vystoupit, vyplazit se nebo je odtamtud někdo vytáhl během dvou minut, než k okraji srážu dorazily obě svědkyně. Potom by se odtamtud nepozorovaně nedostali.

A to mě vedlo k druhé hlavní otázce.

Kam se poděli?

Schovali se někde v rokli? Připadalo mi to nepravděpodobné, vzhledem k tomu, že se tam hodiny pohybovaly týmy policistů a hasičů, ale nemohl jsem to zavrhnout, dokud se tam nepodívám osobně. Vylezli po druhé straně srážu? Z fotografií, které jsem našel na internetu, se to zdálo možné, protože tam byl svah mnohem pozvolnější. Ale proč by to dělali? Proč by se skrývali? Proč by po nehodě utíkali? A jak by to vůbec po takovém pádu dokázali?

„Zmínil jste se, že byste si rád promluvil s Georgiou, je to tak?“ vytrhla mě z úvah Sue.

„Ano,“ přikývl jsem. „Bydlí v Hounslow, správně?“

„Ano.“ Sue mi postrčila po stole svazek klíčů. „Tyhle jsou od Cateina domu. Ten stříbrný s modrou tečkou je od hlavních dveří a kód alarmu je 0188. Georgia se tam s vámi určitě ráda sejde.“

„Díky,“ usmál jsem se a poznačil si kód.

Zadíval jsem se na Sue i Martina. Tvářili se sklíčeně a ani ostré letní slunce nezahnilo náhlou bledost z jejich tváří.

„Georgia se tam o to stará místo nás,“ dodala Sue tiše.

A pak se odmlčela a ten nevyřčený dovětek se jí odehrál jen ve tváři.

My se do Cateina domu vrátit nemůžeme.

Vývolává to příliš mnoho vzpomínek.

3

Najel jsem na dálnici a zamířil na jih ke Gatton Hillu. Cestou jsem zavolał Georgii a domluvil si s ní schůzku u domu Cate a Aideny. Byl to náš první rozhovor, ale rodiče ji očividně varovali předem, protože věděla, kdo jsem i proč volám. Zastihl jsem ji v práci – na směně v bistru v Marylebone –, a tak jsme to vyřešili rychle a dohodli se na pátku večer.

Potom jsem zavolał Ewanu Taskerovi, svému starému zdroji od Metropolitní, který mi měl sehnat kopii vyšetřovací zprávy o zmizení Cate a Aideny. Task strávil většinu života prací pro Národní kriminální zpravodajskou službu a Agenturu pro závažný organizovaný zločin – předchůdkyni Národní kriminální agentury – a ani na odpočinku se od Metropolitní úplně neodstříhl. Pracoval jako konzultant na volné noze a dvakrát týdně chodil na jednání do Scotland Yardu. Měli jsme se spolu sejít na místě nehody.

Zbytek cesty jsem strávil v tichu, nepustil jsem si ani rádio. V duchu jsem si procházel všechno, co mi Martin a Sue řekli. Byli sklíčení a cítili se ztraceni. S tím jsem se setkával zas a znovu u každého svého případu. Zároveň se ale cítili odtrženi od ostatních, což bylo pro rodiny pohřešovaných rovněž typické. Jejich přátelé a známí, kteří také zažili bolestivou a nečekanou ztrátu, se je nepochybně pokoušeli utěšit, jenže žádná slova, dokonce ani ta dobře mí-

něná, nedokážou vystihnout jedinečnou povahu zmizení – situaci, kdy nemáte koho pohrbit a zůstanou vám jen nezodpovězené otázky. Když se ztratí někdo z vašich blízkých, ustrnete na místě a nemůžete jít dál. Jako byste uvízli na ruském kole a nemohli vystoupit.

Sjel jsem z dálnice a odbočil na dvouproudovou cestu ke Gatton Hillu. Panoval tam docela klid. Zpomalil jsem, abych nasál atmosféru toho místa. Na internetu jsem si prohlížel různé fotky, proklikával jsem se přes záběry na mapách a viděl jsem i snímky z novinových článků – ale osobní zážitek byl jiný.

Teprve naživo dokázal člověk vnímat i ty nejmenší detaily.

Svah začal téměř okamžitě lehce stoupat a za prvním ze dvou zákrutů kolem kopce už byl o něco strmější. Na první zatáčku s předstihem upozorňovaly značky, ale nebyla příliš prudká. I kdyby Aiden nevěnoval řízení plnou pozornost, s touhle zatáčkou by potíže neměl. Těsně před ní jsem uviděl silniční kameru, která Gascoigneovy natočila deset vteřin před nehodou. Označovala nenápadný předěl v terénu. Jakmile jsem ji minul, všiml jsem si, že se stromy po straně začínají víc shlukovat k sobě a dokonale zakrývají výhled na sráz ukrytý pod nimi. Na druhé straně vozovky naopak stoupal rudý, jílovitý svah.

V duchu jsem si odpočítal deset vteřin, protože jsem předpokládal, že místo nehody za ty dva roky už znovu zarostlo větvemi a listovím.

Mýlil jsem se.

Stále bylo jasně patrné, kudy landrover vyletěl ze silnice. Mezi stromy zela zubatá, výrazná díra orámovaná pokroucenými větvemi. Stopy po pneumatikách už na silnici sice vidět nebyly, ale když jsem se na asfalt opravdu zaměřil, zahlédl jsem vybledlé, téměř přízračné čáry stájející se doprava.

Z článků na internetu jsem věděl, že odpočívadlo, kde zastavila jedna ze svědkyní, leží sto padesát metrů dál po silnici, a tak

jsem k němu dojel, nechal tam auto a vrátil se pěšky zpět po úzké stezce na okraji vozovky.

Bylo otřesné vedro a během několika kroků jsem se začal potit. Došel jsem až k místu nehody a uvědomil jsem si, že vozovku lemuje řídký podrost, ale dál po svahu je ho mnohem víc. Kamenitý svah kousek za silnicí přešel v hustě zarostlou džungli. Přes neproniknutelná křoviska jsem téměř ani neviděl dno rokle.

V kapse mi zavibroval mobil.

Mám zpoždění. Nehoda na A23.

E.

Zeptal jsem se Ewana, na jak dlouho to vidí, a během čekání na odpověď jsem si prohlížel sráz pod silnicí.

Tasker napsal, že to neumí odhadnout.

Možná deset minut. Možná hodina.

Odpověděl jsem mu, kde jsem zaparkoval a že si mezitím prohlédnu místo nehody, a schoval jsem mobil do kapsy. Svah začal hned za krajnicí prudce klesat. Nejistě jsem vykročil na kamenitou suť. Pražilo na mě slunce a už po pár krocích jsem cítil, jak mi po obličejí a po zádech stékají čůrky potu. Terén samotný byl stejně příšerný jako počasí. Kamenitý svah nadržel a kamínky klouzaly dolů. Kotníky bolestivě protestovaly a celé tělo se naklánělo tu na jednu, tu na druhou stranu, jak se bezděčně snažilo udržet rovnováhu. Kdybych náhodou chtěl někdy pracovat s tou vysoce nepravděpodobnou teorií, že Cate s Aidenem vyskočili z jedoucího auta a utíkali se do rokle schovat, teď jsem ji mohl definitivně zavrhnout. Chůze po kamenitém svahu byla hotová noční můra – ani zcela zdravý a nezraněný člověk by se nikdy nedostal dolů dřív, než na místo dorazily svědkyně.

Konečně jsem doklouzal na dno rokle. Oddechl jsem si a zadíval se nahoru, ve směru, odkud jsem přišel. Věděl jsem, že policie

a hasiči k překonávání svahu využívali žebříky a že vysekali část podrostu, aby se k vraku dostali snáz. A taky jsem věděl, že spousta rostlin a křovisek spálil požár, což vyšetřovatelům okolí nehody efektivně vyčistilo. Napadlo mě, jestli by stálo za to se sem vrátit se zahradnickými nůžkami nebo křovinořezem, protože po více než dvou letech už bylo obtížné se tady vyznat a najít přesné místo, kam landrover dopadl. Spálený porost se obnovil a po požáru nezbyla ani památka. Prodíral jsem se mezi větvemi a snažil se je rozhrnout, ale byly silné jako paže a ničeho jsem tím nedocílil. Dno rokle bylo zkrátka neprostupně zarostlé.

Na internetu – a nepochybně i ve složce, kterou mi vzal Ewan Tasker – byla spousta fotografií rokle těsně po nehodě. Sice bych si to místo rád pečlivě prohlédl, čistě ze zvědavosti, nicméně k něčemu takovému by bylo zapotřebí masivního zásahu křovinořezu.

Protilehlá strana vypadala jinak.

V člancích jsem fotografie druhého svahu nevídal, ale pokud by auto dopadlo na dno rokle a Gascoigneovi z něj vylezli až potom, pak by byl protější svah pro útěk mnohem schůdnější. Dalo se k němu snadno dostat, nebylo těžké ho zdolat a představoval nejrychlejší únikovou cestu.

Vydal jsem se po něm nahoru.

Po celém svahu vyrůstaly stromy a mezi nimi se proplétala další křoviska, ale oproti mému klouzání po sutí na druhé straně byla tohle procházka růžovou zahradou. Podrost tu byl rovněž hustý, nicméně nebyl tak nepoddajný jako na dně rokle a dalo se jím bez potíží procházet.

Na vrcholku svahu jsem se zastavil a podíval se na hodinky. Cesta nahoru mi trvala padesát vteřin.

Mohli Cate s Aidenem vylézt z auta během prvních šedesáti nebo sedmdesáti vteřin poté, co dopadlo na dno rokle, nebo šlo

o naprosto nereálnou variantu? Protože přesně tolik času by jim na útěk z auta zbývalo, pokud by pak měli za padesát vteřin vylézt kopec a zmizet dřív, než k okraji opačného srázu doběhly obě svědkyně. Ty oficiální dvě minuty byly samozřejmě jen odhad vyšetřovatelů založený na hovorech na tísňovou linku, datech ze silniční kamery a výpovědích samotných žen, ale nečekal jsem, že by se realita nějak výrazně lišila. Pokud by se tedy Gascoigneovým podařilo vylézt z auta, museli by se hned rozběhnout do protějšího kopce, aby za padesát vteřin nebo méně zmizeli ženám z dohledu. Nechtělo se mi tomu věřit. I kdyby ten pád přežili, museli by být otřesení, možná v bezvědomí, možná dokonce vážně zranění, nebo uvěznění v pomačkaném autě. Téměř třicetimetrový pád by musel být velmi traumatizující, tělesně i psychicky. Z něčeho takového se hned tak neoklepete.

A přece...

Rozhlédl jsem se z vrcholku svahu.

Přímo přede mnou terén znovu prudce klesal, tentokrát příkřeji. Tomuto svahu dominovaly stovky borovic. Vypadalo to jako uměle vysazený les. Stromy byly natěsnané k sobě v úhledných řadách a napravo jsem viděl pokácené kmeny. V dálce se u paty kopce vinula jakási stezka. Možná přístupová cesta pro lesníky, ale těžko říct. Borovice rostly tak blízko u sebe, že nepropouštěly žádný sluneční svit. Viděl jsem přes ně jen matnou šedou linku.

Vydal jsem se podél jedné řady stromů dolů. *Byla* to přístupová cesta, nezpevněná směsice štěrku a bláta, která se ke mně blížila zprava a pokračovala mezi stromy nalevo. Na žádné značky jsem nenarazil, a když jsem se zadíval zpátky do svahu – na jeho vrcholek –, stěží jsem ho rozeznal. Musel jsem ujít skoro kilometr.

Podíval jsem se na hodinky.

Slézt z kopce dolů mi trvalo šest minut.

Zamířil jsem po cestě doleva. Svažovala se hlouběji do lesa. Po patnácti minutách a několika mírných stoupáních a klesáních jsem došel na parkoviště. Patřilo lesní správě a nacházelo se u stromy lemované silnice druhé třídy. U výjezdu stály ukazatele s odbočkami na Reigate a Crawley. Rozhlížel jsem se po bezpečnostních kamerách, ale žádné tam nebyly. Parkoviště zelo prázdnotou s výjimkou osamělé zelené toyoty, u níž postarší dvojice popíjela kávu z termosky.

Vytáhl jsem si poznámkový blok a zapsal si „dvacet jedna minut od vrcholku svahu k parkovišti“. Mohly to být dobré dva kilometry, možná o něco víc, ale člověku, který jen tak tak přežil vážnou dopravní nehodu, by to muselo připadat jako mnohem větší dálka. A navíc, pokud by se Gascoigneovi dostali až sem, proč je nikdo neviděl?

Možná tady tehdy nikdo neparkoval.

„Možná,“ zopakoval jsem polohlasem. Nesedělo mi to, stejně jako to nesmírně uzounké okno, během něhož by museli z auta v první řadě vylézt. Mohli si tu nechat druhé auto a tím odjet, ovšem, jenže proč by riskovali tak kaskadérský kousek a sjeli s tím prvním do rokle? Proč by se někdo rozhodl zmizet právě takhle?

Už v teorii to zavánělo pořádným průšvihem.

Vrátil jsem se zpět až k místu, kde jsem na cestu slezl z kopce, a pokračoval jsem dál opačným směrem, abych viděl, kam vede na té straně. Byla slepá a končila v části lesa, kde lesníci nedávno vykáceli část stromů. Byl to otevřený, holý prostor, kde se nedalo schovat.

Jednoduše slepá ulička.

Snad v tomhle případě nebude jen jednou z mnoha.

4

Vrátil jsem se do rokle a na silnici nahoře jsem zahlédl Ewana Taskera. Zamával mi, ale nepokoušel se mi jít naproti. Měřil metr devadesát a vážil odhadem sto kilo, jenže taky mu už bylo třiasedmdesát a navzdory dobré kondici a pevnému zdraví neměl důvod riskovat skluzavku na srázu pokrytém sutí.

Udělal jsem si několik fotek na dně rokle. Druhou rukou jsem přitom rozhrnoval větve a křoví v marné snaze získat co nejčistší záběry. Pak jsem se vydal nahoru. Zpáteční cesta nebyla tak náročná jako cesta dolů, přesto se ze mě v závěru valil pot a na holeni, předloktí a dlani jsem měl čerstvé šrámy, protože mi sut v jednu chvíli podklouzla pod nohama a strhla mě s sebou.

Tasker mě pozdravil a já namísto odpovědi ukázal na jeho modré šortky a mokasíny a prohodil jsem: „V kolik vyplouváš na moře?“

Task se zasmál. „Zmetku drzej.“

Objali jsme se. Už to bylo dlouho, co jsme se sešli osobně, a přitom byl Tasker můj nejlepší přítel. Seznámili jsme se v době, kdy jsem ještě pracoval u novin. Tehdy pro mě byl jen cenný zdroj, ale postupem času se náš vztah proměnil v něco mnohem hlubšího. Po Derrynině smrti mě Task opravdu podržel a byl mi nablízku i v nejtemnějších obdobích.

Držel v ruce hnědou obálku A4. Podal mi ji a pak se zadíval mezi stromy na dno rokle. „Na tohle sis asi měl přivést mačetu.“

„Je to hotová džungle,“ přikývl jsem, otevřel obálku a vysunul z ní složku s osmdesáti listy. Vesměs to byly černobílé výtisky, ale vzadu bylo i několik barevných papírů s vytištěnými fotografiemi. „Moc děkuju, Tasku.“

„Jako obvykle...“

„... to nemám od tebe.“

Task se stále díval do rokle. „Takže se opravdu jen tak vypařili?“

Následoval jsem jeho pohled. „Jejich auto sjelo ze silnice a dopadlo na střechu na dně rokle. O dvě minuty později už přesně na tomhle místě stály dvě očitě svědkyně. Krátce nato auto vzplánilo.“ Zalistoval jsem složkou a snažil se v rychlosti najít oficiální časovou osu. „Píše se tu, že záchranné složky dorazily za devět minut a čtyřicet tři sekund a tou dobou už landrover stravoval prudký požár. A svědkyně tvrdily, že vůz hořel už ,přibližně osm minut‘.“

„A vyšetřovatel požárů to potvrdil?“

Vyšetřovatel požárů patřil k hasičskému sboru, ale úzce spolupracoval s policejním forenzním týmem určeným k ohledání místa činu. Společnými silami měli přijít na to, co se stalo a proč. Otočil jsem pár dalších stránek a pokoušel se vyčíst ze složky odpověď. „Tady to je. Vyšetřovatel označil odhad svědkyň za ,přesný‘.“

Tasker mávl rukou k rokli. „Možnost, že by ti dva vylezli z auta *po* příjezdu záchranářů, můžeme vyloučit rovnou. Nemohli se tam schovat a úspěšně se vyhnout každému hasiči, poldovi a technikovi, co tam pobíhal. Zní to směšně i samo o sobě, natož když vezmeš v potaz, že by museli vylézt z hořícího vraku.“

„Museli zmizet v těch prvních dvou minutách,“ přitakal jsem. „Jenže nemůžu přijít na to jak. Respektive je to jen jedna z věcí, na které ještě nemám odpověď. Nějakým zázrakem by museli vyváznout bez zranění, a navíc mít dost duchapřítomnosti na to, aby se okamžitě dali na útěk. A i kdyby to měli v plánu – takhle

se vypařit –, napadá mě milion snadnějších způsobů než se pokusit fingovat vlastní smrt tím, že sjedu s autem ze srázu.“

„Našla se kolem auta krev?“

„Nevím,“ pokrčil jsem rameny a zamával složkou. „Musím to projít. Ale kdyby ano, kdyby od auta vedla nějaká příhodná krvavá cestička, pak bychom tu nejspíš o dva a půl roku později nestáli.“

Tasker přikývl.

V duchu jsem si znovu prošel důvody, proč podle mě Gascoigneovi nemohli vyskočit z auta ještě na silnici, a pak jsem neochotně dodal: „Samozřejmě musíme zvážit i jinou alternativu.“

Tasker ke mně otočil hlavu. „A to?“

„Ty svědkyně.“ Sklopil jsem zrak ke složce ve svých rukách. „Jsou jediné, kdo může říct, co se v té rokli během těch prvních minut opravdu dělo.“

Chvilí jsme oba mlčeli.

„Co když lhaly?“

Zašli jsme s Taskem do místní hospody a pak jsem vyrazil po dálnici k Twickenhamu, kde Cate s Aidenem před zmizením bydleli.

Do schůzky s Georgií stále zbývaly dvě hodiny, a tak jsem zaparkoval a zamířil do kavárny na King Street. Teplota neklesla ani o zlomek stupně, proto jsem sezení venku rovnou zavrhl a zašel jsem si do zadního boxu v klimatizovaném lokálu. Vytáhl jsem notebook a připojil se na místní wi-fi.

Složku s případem jsem rozložil na stole.

Většinu z toho, co jsem se dočetl, jsem už věděl, byť policejní vyšetřování zahrnovalo mnohem více detailů, včetně toho, kde přesně se na autě odloupl lak a v jakém úhlu leželo. Alespoň se ukázalo, že se na vzpomínky Martina a Sue můžu spolehnout a že noviny tehdy o celé události informovaly věrně. Současně mě však detaily ve složce neposouvaly o moc dál.

Našel jsem tam telefonní záznamy, z Cateina i Aidenova mobilu a také z pevné linky v jejich domě, jenže sahaly jen měsíc zpátky, k prvnímu prosinci, a já si obvykle rád prověřil mnohem delší časový úsek. Od dalšího ze svých zdrojů jsem si vyžádal ještě záznamy za říjen a listopad, ale ty jsem k dispozici zatím neměl, a tak jsem se zaměřil na ty prosincové, jestli v nich nenarazím na nějakou anomálii.

Hledal jsem nejčastěji vytáčená čísla, opakované příchozí hovory a telefonáty v podezřelou denní nebo noční hodinu, ale nic na mě nevyskočilo. Prověřil jsem i hovory z půlhodiny před nehodou – přesně, jak se uvádělo v článcích na internetu: Gascoigneovi nikomu nevolali a nikdo nevolal jim. Nepředpokládal jsem, že by Aiden sjel ze silnice, protože se pokoušel vzít něčí hovor, ale teď jsem měl důkaz.

Zastavil jsem se u fotky Cate a Aideny s Cateinými rodiči, pořízené během Vánoc. Vedle snímku si vyšetřovatelé poznamenali několik motivů, které by Gascoigneovi mohli ke zmizení mít. Šlo o celkem běžný seznam: dluhy, třebaže výpisy z banky nic takového nenaznačovaly; problémy v manželství, taky bez pevného důkazu. Martin se Sue dceřino manželství rozhodně nepopisovali jako turbulentní nebo nepředvídatelný vztah, a i kdyby ano, potom by v takovém případě mnohem pravděpodobněji zmizel jen jeden z nich – když se pokoušíte utéct od partnera, asi sotva ho vezmete s sebou.

Vyšetřovatelé pracovali také s různými teoriemi ohledně toho, jak se Cate a Aidenovi podařilo uniknout a kam mohli utéct, ale všechny stopy postupně vychladly.

Vyšetřování nikam nevedlo.

Policie stejně jako já zavrhlá možnost, že by se manželé ukryli někde v rokli a sledovali práci hasičů a vyšetřovatelů. Vzhledem k rozsahu a prudkosti požáru a k množství lidí, kteří se v rokli pohybovali, by bylo nemožné najít tam dole úkryt, kde by si jich nikdo nevšiml. Policisté taky sešli mezi borovicemi do druhého údolí jako já, dokonce si načrtli mapu celého okolí, včetně všech stezek a cest. I té, která vedla na parkoviště. Sice nemohli zcela zavrhnout možnost, že by se Cate s Aidenem na ono parkoviště dostali, ale dospěli k závěru, že jde o dost nepravděpodobnou variantu.

Policie vyslechla tři odborníky na požáry – vyšetřovatele, který s nimi byl přímo na místě a měl za sebou více než dvacet let praxe, potom odborníka na dopravní nehody a nakonec traumatologa z Královské nemocnice v Londýně. Všichni se shodli na tom, že by Cate s Aidenem byli s největší pravděpodobností vážně zranění. Lékařka dokonce uvedla, že by museli utrpět „značná poranění páteře, při nichž by došlo k těžkým neurologickým poškozením, což by znemožnilo rychlé, duchapřítomné rozhodování“.

Zalistoval jsem k výpovědím svědků.

Zastavil jsem se očima na jménech Zoe Simmonsové a Audrey Calvertové a vzpomněl jsem si na domněnku, o níž jsem se podělil s Taskem na místě nehody. Co když ty ženy lhaly?

Nejprve jsem si přečetl výpověď Simmonsové. Příjížděla ze severu, zahlédla kousek nárazníku landroveru, a když zpomalila, všimla si díry v podrostu, kudy auto vyletělo ze silnice. Policii řekla, že tu oblast moc dobře nezná. Bydlela v Horshamu a vracela se od přátel v Croydonu. A policisté jí důvěřovali. Nejenže měla čistý rejstřík, ale její výpověď se navíc shodovala s dalšími nevyvratitelnými daty – například záběry z kamer. A také jí věřili proto, že nenarazili na důvod, proč by mohla lhát.

Výpověď Audrey Calvertové blízce kopírovala tu první.

Jedenašedesátiletá žena s jedním dospělým synem. Důchodkyně ze Streathamu. Vypověděla, že jela na návštěvu za kamarádkou, která žila nedaleko letiště Gatwick. Dávalo tedy smysl, že se domů vracela přes Gatton Hill.

Na internetu jsem o Audrey Calvertové nic nenašel, ale Zoe Simmonsovou jsem objevil celkem snadno. Podobně jako většina mladých žen jejího věku i ona sdílela svůj život na sociálních sítích. Podle všeho měla účty na instagramu i tiktoku a možná používala i jiné aplikace, ale já se prozatím spokojil s jejími příspěvky na instagramu.

A téměř okamžitě mě něco zaujalo.

Před nehodou sdílela hromadu fotek sebe a svých přátel, záběry z večírků, zahrádek, a vtipné memy. Typický účet dívky kolem dvaceti. Přidávala příspěvky minimálně dvakrát do týdne. Ale po zmizení Cate a Aideny jako když utne.

Znovu jsem si pro jistotu její příspěvky prošel.

Nemýlil jsem se.

Před tou nehodou nasdílela tři sta čtyřicet šest fotek během třiceti čtyř týdnů. Deset měsíčně.

Od té nehody nic nepřidala.

Ani jednu jedinou fotku.

K domu Gascoigneových jsem dorazil s několikaminutovým předstihem. Georgia tam ještě nebyla, a tak jsem se prošel po ulici sem a tam, abych se trochu porozhlédl.

Byla to hezká čtvrť se spoustou řadovek. Dům Cate a Aidena a sousední budovy z řady trochu vyčnívaly, protože jejich přední fasádu pokrýval smaragdový břechťan. Přestože byl dům už dva roky opuštěný, břechťan vypadal udržovaně, což jen potvrzovalo, co mi řekli Martin se Sue – Georgia se o pozemek důsledně starala.

Jako jediná se do toho domu duchů odvážila.

„Vy jste David?“

Otočil jsem se. Okamžitě jsem ji poznal z fotek, které mi Martin se Sue ukazovali. Georgia toho neměla se sestrou moc společného. Hnědé vlasy jí prokvétaly stříbrem a rysy tváře nebyly na první pohled tak zajímavé, ale měla krásný úsměv a ty nejdokonalější modré oči, jaké jsem kdy viděl.

„A vy budete Georgia,“ opáčil jsem a potřásl jí rukou. „Díky, že jste si na mě udělala čas.“

„Omlouvám se za zpoždění,“ vyhrkla zadýchaně a v tu chvíli jsem si všiml, že má nepatrně zarudlé tváře. Vedro už trochu polevilo, ale vzduch byl stále teplý. „Měla jsem zaskočit jen na pár hodin.“

„To je naprosto v pořádku.“

Začala se přehrabovat v tašce.

„Jestli hledáte klíče, tak mám rezervní od vašich rodičů,“ prohodil jsem.

„Aha, paráda. Někde je tu mám, ale tahle kabelka je jedna z nejhorších věcí, co mě kdy potkaly. Hned vedle mého prvního přítele.“ Usmála se, vzala si ode mě klíče a odemkla. Vklouzla do domu a na panelu v chodbě zadala kód alarmu. Potom mi Martinův a Suein svazek vrátila a pozvala mě dál.

Zevnitř dům trochu připomínal venkovskou chatu. Na podlaže v chodbě ležela červená dlažba, do prvního patra vedlo zdobené dřevěné schodiště a nalevo jsem dveřmi do obývacího pokoje viděl velký krb a v něm kamna na dřevo. Rustikální motiv se odrážel také ve veškerém nábytku a nejvíc byl zřetelný v kuchyni, kde jsem zahlédl velký sporák značky Aga, masivní příborník a police se starožitnými talíři a dózičkami. Celý dojem dokresloval bílý strop s tmavými trámy.

„Vždycky chtěli bydlet na venkově,“ poznamenala Georgia.

To bylo zřejmé na první pohled. A také bylo evidentní, že se Georgia od sestřina a švagrova zmizení o dům příkladně stará. Hezky to tam vonělo, přestože tam už dva a půl roku nikdo nebydlel, podlahy i koberce byly čisté a pracovní desky bez poskvrnky. Nepřekvapovalo mě to. Rodiny pohřešovaných se o jejich domy a byty často staraly jako o své vlastní v naději, že se jejich milovaní každou chvílí vrátí a znovu tam budou žít.

„Nabídla bych vám čaj, ale voda je bohužel odpojená.“

Ujistil jsem ji, že to vůbec nevadí, a společně jsme prošli chodbou až k obývacímu pokoji, který se stácel do zimní zahrady s velkými francouzskými okny. Zahrada byla stejně jako zbytek domu pečlivě udržovaná, byť velice prostá. Nejspíš záměrně, aby s ní Georgia neměla tolik práce. Květináče byly prázdné, patio

čisté. Sice jsem Cate osobně neznal, ale nepochyboval jsem o tom, že by byla sestře za všechnu tu námahu hluboce vděčná.

Slunce už klesalo k obzoru a v jednom rohu obýváku se vytvořil příjemný stín. Posadili jsme se a nechali se ovívat vánkem z otevřených dveří na zahradu.

„Jak to šlo s našima?“ zeptala se Georgia.

„Proběhlo to dobře,“ ujistil jsem ji a pak jsem jí položil stejné otázky jako jejím rodičům. Kdy se s Cate viděla naposledy, jak na ni sestra působila, jestli se nechovala nějak podezřele nebo neobvykle.

„Byly jste si blízke?“

„Ano, velmi. Je to moje sestra, chápete, v pubertě jsme si často vjížděly do vlasů.“ Po rtech jí přelétl úsměv. I z jejich hádek se staly hezké vzpomínky. „Cate šla na vysokou do Londýna, studovat fotografii, a já...“ Zarazila se. „Já na učení moc nebyla. Řekla bych, že si naši dělali víc starostí o mě než o Cate.“

„V jakém smyslu?“

„Však víte, typické pubertální výstřelky. Přesně ten druh chování, kterým mi moje vlastní dcera přivodí infarkt, až do toho věku dojde.“ Uchechtla se. „Lítala jsem za klukama a rozhodně jsem si nevybírala ty nejslušnější typy. Chodila jsem na večírky a škole jsem moc nedala. Ale Cate... ta měla před Aidenem jen dva vztahy, oba dlouhodobé. A ve škole dřela jako kuň. Premiantka.“

„A jaké byly ty vztahy před Aidenem?“

„Jak to myslíte?“

„Byly hezké? Turbulentní? Skončily špatně? Hledám jen možná vodítka.“

„Aha, chápu. S Aidenem byla devět let – takže kdyby vůči ní některý z jejích bývalých cítil zášť, asi by po ní šel mnohem dříve.“ Pravda, ale já se ptal, jaké ty vztahy byly. „Nevzpomínám si, že by měla ve vztazích nějaké problémy.“

„Proč skončily?“

„První byla středoškolská láska – rozešli se dva nebo tři měsíce poté, co odešli na vysokou, protože nezvládli vztah na dálku. A pak se dala dohromady s jedním klukem na vysoké a s tím byla asi pět let. Utnula to, protože se opil na něčí rozlučce se svobodou a vyspal se s jinou. A Cate se to dozvěděla.“

Nezdálo se, že by kterýkoli z těch vztahů hrál v případě roli, přesto jsem Georgii požádal o jména těch mužů a udělal jsem si u nich poznámku, abych je prověřil.

„Takže Cate focení bavilo odjakživa?“

„Rozhodně. Cate už od dětství věděla naprosto přesně, čím se chce stát. Fotila v jednom kuse, i jako malá. Naši jí koupili takový postarší polaroid, když jí bylo, nevím, devět nebo deset, a ona ho všude tahala s sebou. Opravdu *všude*,“ zdůraznila Georgia. „Popravdě mě to dost vytáčelo, protože jakmile jste zaslechl to otravné bzučení, najednou vám bylo jasné, že za vámi bůhví jak dlouho stála a snažila se chytit ten nejlepší záběr.“ Až doposud byla Georgia docela vyrovnaná, ale při téhle vzpomínce se jí poprvé zaleskly oči.

Podívala se na mě a rychle uhnula pohledem, jako by se za to styděla. Dal jsem jí pár vteřin a netlačil jsem na ni. „Zbožňovala příběhy,“ pokračovala nakonec. „Tvrдила, že její fotky nejsou jen obrazy, ale příběhy. Nikdy nestiskla spoušť, dokud tam ten příběh neviděla.“

Vybavil jsem si snímky havarované helikoptéry a to, co mi řekla Sue: *tragédie ji vždycky něčím přitahovaly*.

„A taky ji bavilo psaní,“ dodala Georgia.

„O čem psala?“

„Všechno se to týkalo jejích fotek. Často něco vyfotila a pak se ponořila do příběhu toho místa a zjistila si o něm první poslední. Jedna z mých nejoblíbenějších sérií je ta ze zábavního parku. Viděl jste ty snímky?“

„Viděl jsem fotku horské dráhy.“

„Je to součást větší kolekce, ale ano, to je ono. Podle mě byly všechny až mrazivé. Chci říct, že takhle si zábavní park obvykle nepředstavujeme, že? Udělala z těch fotek výstavu. Byly tam všechny ve velkém formátu a vedle každé z nich visela na zdi plaketa, nebo tabulka, nebo jak se tomu říká, a na té byl text.“

„Jaký text?“

„Jako kde to fotila, co se tím snažila zachytit a tak.“

„Takže jakýsi kontext?“

„Přesně tak. Doplnoval tu fotku. Příběh.“ Nakrčila čelo, jako by se zamotala do vlastních myšlenek. „Zní to dost ujetě, ale ona to se slovy opravdu uměla. Podíval jste se na fotku a pak jste si přečetl text – klidně jen krátký odstavec – a najednou jste to pochopil. Asi se pokouším říct, že sice byla zatraceně dobrá fotografa, ale stejně snadno by se uživila psaním. Šlo jí obojí. Až mi z toho bylo zle.“

Další vtíp, další široký úsměv. Bylo zřejmé, že Georgia sestru zbožňovala, ale nemohl jsem se ubránit dojmu, že je za tou poznámkou i zrníčko pravdy. V duchu jsem si poznamenal, abych se na to zaměřil. „Pokoušela se někdy prorazit ve fotožurnalistice?“

„Myslím, že tam směřovala. Nikdy jí nezveřejnili vyložene nějakou fotoreportáž, ale publikovali jí pár snímků v několika magazínech pro fotografy. Takové ty návody, jak fotit a tak, chápete. A taky měla svůj web.“

Na ten jsem už během svých rešerší narazil.

„Ale to byl spíš takový blog, je to tak?“

„Ano,“ přitakala Georgia. „Cate si tam ráda zapisovala vlastní myšlenky a nápady – vesměs ohledně fotografování.“

Mezi Cateinou prací a tím, co se jí a Aidenovi před dvěma a půl roky stalo, sice neexistovalo žádné viditelné pojítko, přesto pro mě bylo důležité ji alespoň zprostředkovaně co nejlépe poznat a zjistit,